

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2016. gada 26. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālais nodrošinājums — Regula (EEK) Nr. 1408/71 — 4. pants — Materiālā piemērošanas joma — Ieturējumi no vecuma pensijām, kā arī no visām papildu piemaksām — 13. pants — Piemērojamo tiesību aktu noteikšana — Dzīvesvieta citā dalībvalstī

Lieta C-269/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Hof van Cassatie* (Kasācijas tiesa, Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 18. maijā un kas Tiesā registrēts 2015. gada 8. jūnijā, tiesvedībā

Rijksdienst voor Pensioenen

pret

Willem Hoogstad,

piedaloties

Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering.

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], kas pilda palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši E. Levits un F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents),

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Beļģijas valdības vārdā – *M. Jacobs* un *L. Van den Broeck*, pārstāves, kurām palīdz *N. Bonbled* un *A. Percy, advocaten*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *G. Wils* un *D. Martin*, pārstāvji,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerālvokātes uzklauššanas, izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.), kura grozīta ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1606/98 (OV 1998, L 209, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1408/71”), 13. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Rijksdienst voor Pensioenen* (Valsts pensiju birojs; turpmāk tekstā – “VPB”) un *Willem Hoogstad* par ieturējumiem no papildpensijas kapitāla, kas viņam izmaksāts 2008. gada februārī.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Regulas Nr. 1408/71 1. pantā ir noteikts:

“[..]

- j) “tiesību akti” attiecībā uz katru dalībvalsti nozīmē likumus un citus normatīvos aktus, kā arī visus pārējos pastāvošas vai turpmākas ieviešanas pasākumus, kas attiecas uz tām sociālā nodrošinājuma jomām un sistēmām, ko aptver 4. panta 1. un 2. punkts, vai tiem īpašajiem uz iemaksām nebalstītajiem pabalstiem, ko aptver 4. panta 2.a punkts.

Šajā terminā neietilpst esošas vai turpmākās darba devēju un darba ņēmēju vienošanās, neatkarīgi no tā, vai par tām ir vai nav lēmušas kompetentās iestādes, padarot tās obligātas vai paplašinot to apjomu. Tomēr, ciktāl šādi noteikumi:

- i) palīdz īstenot kādu apdrošināšanas prasību saskaņā ar iepriekšējā apakšpunktā minētajiem likumiem un citiem normatīvajiem aktiem

vai

- ii) izveido sistēmu, ko administrē tā pati institūcija, kura administrē iepriekšējā apakšpunktā minēto likumu un citu normatīvo aktu veidotās sistēmas,

tad šā termina ierobežojumu var jebkurā laikā atcelt ar attiecīgās dalībvalsts deklarāciju, kurā uzskaita tās šāda veida sistēmas, uz kurām attiecas šī regula. Par šādu deklarāciju paziņo un to publicē saskaņā ar 97. pantu.

[..]”

- 4 Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šī regula attiecas uz visiem tiesību aktiem, kuri skar šādas sociālā nodrošinājuma jomas:

- a) slimības un maternitātes pabalsti;
- b) invaliditātes pabalsti, to skaitā pabalsti, kuru uzdevums ir saglabāt vai uzlabot pelnītspēju;

- c) vecuma pabalsti;
- d) pabalsti apgādnieka zaudējuma gadījumā;
- e) pabalsti attiecībā uz nelaimes gadījumiem darbā un arodslimībām;
- f) apbedīšanas pabalsti;
- g) bezdarbnieka pabalsti;
- h) ģimenes pabalsti”.

5 Minētās regulas 13. pants ir formulēts šādi:

“1. Ievērojot 14.c un 14.f pantu, uz personām, kam piemēro šo regulu, attiecas tikai vienas dalībvalsts tiesību akti. Minētos tiesību aktus nosaka saskaņā ar šo sadaļu.

2. Ievērojot 14. līdz 17. pantu:

[..]

f) tāda persona, uz kuru vairs neattiecas kādas dalībvalsts tiesību akti, ja [viņai] nekļūst piemērojami citas dalībvalsts tiesību akti saskaņā ar kādu no iepriekšējos apakšpunktos izklāstītajiem noteikumiem vai saskaņā ar kādu no izņēmumiem vai īpašajiem noteikumiem, kas izklāstīti 14. līdz 17. pantā, ir pakļauta tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tā dzīvo, saskaņā vienīgi ar šo tiesību aktu noteikumiem.”

6 Šīs pašas regulas 33. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Institūcijai, kas ir atbildīga par pensijas maksāšanu un pieder pie dalībvalsts, kuras tiesību akti paredz atskaitījumus no pensijas attiecībā uz iemaksām slimības un maternitātes gadījumam, ir tiesības veikt šādus atskaitījumus no šīs institūcijas izmaksājamām pensijām, ko aprēķina saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem, tādā apmērā, kādā pabalstu izmaksas saskaņā ar 27., 28., 28.a, 29., 31. un 32. pantu ir jāsedz minētās dalībvalsts institūcijai.”

Beļģijas tiesības

7 1994. gada 14. jūlija *wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994* (1994. gada 14. jūlija Saskaņotais likums par veselības obligāto apdrošināšanu un atlīdzībām, 1994. gada 27. augusta *Belgisch Staatsblad*, 21524. lpp.; turpmāk tekstā – “1994. gada 14. jūlija saskaņotais likums”), redakcijā, kas piemērojama faktiem pamatlietā, 191. panta pirmās daļas 7. punktā ir noteikts, ka:

“[Ieturējumu 3,55 % apmērā] veic no vecuma, izdienas vai pārdzīvojušā laulātā pensijas vai jebkāda cita pielīdzināma maksājuma, kā arī no jebkādas papildu piemaksas šādai pensijai – pat ja pensijas tiesības vēl nav iegūtas –, kura izriet no likumos, normatīvos vai administratīvos aktos, darba līgumos, uzņēmumu reglamentos, nozaru vai kolektīvos nolīgumos paredzētā. Šo ieturējumu veic arī no pensijai pielīdzināma vai to papildinoša maksājuma, kas pašnodarbinātajam tiek piešķirts saskaņā ar uzņēmuma noslēgtu koplīgumu vai individuālu apņemšanos izmaksāt pensiju.”

- 8 1980. gada 15. septembra *koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 191, eerste lid, 7°, van de wet betreffende de de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994* (Karaliskais dekrēts par 1994. gada 14. jūlija Saskaņotā likuma par veselības obligāto apdrošināšanu un atlīdzībām 191. panta pirmās daļas 7. punkta īstenošanu; 1980. gada 23. septembra *Belgisch Staatsblad*, 10869. lpp.), redakcijā, kas piemērojama faktiem pamatlietā, 3.a pantā ir noteikts:

“2. panta 1. punktā paredzēto mēneša summu vērtējumu veic vēlākais tā kalendārā gada beigās, kurā ir izmaksāta pensija un papildu piemaksas. Katrā ziņā maksājumi, kas piešķirti personām, kuras vēl nav pensionējušās, ir veicami arī par vēlākajiem gadiem līdz šo maksājumu saņēmēju parastajam pensijas vecumam. Iespējamo atlikumu atmaksā tikai tad, ja [VPB] ir konstatējis, ka uzkrātā bruto pensijas un piemaksu summa ir zemāka par minimālo.”

- 9 Atbilstoši 1994. gada 30. marta *wet houdende sociale bepalingen* (1994. gada 30. marta Likums par sociālajiem nosacījumiem, 1994. gada 31. marta *Belgisch Staatsblad*, 8866. lpp.; turpmāk tekstā – “1994. gada 30. marta likums”), redakcijā, kas piemērojama faktiem pamatlietā, 68. panta 1. punktam:

[..]

- c) “papildu piemaksa” ir jebkāds maksājums, kura mērķis ir papildināt a) vai b) punktā minēto pensiju – pat ja tā vēl nav iegūta –, kas pienākas atbilstoši likumos, normatīvos vai administratīvos aktos, darba līgumos, uzņēmumu reglamentos, nozaru vai kolektīvos nolīgumos paredzētajam, neatkarīgi no tā, vai tas ir periodisks maksājums vai kapitāla veidā piešķirta piemaksa.

Par piemaksām c) punkta izpratnē tiek uzskatītas arī:

- a) punkta 1. apakšpunktā definētās pensijas kapitāla veidā;

jebkādas piemaksas personai, neatkarīgi no tās statusa, izpildot individuālu apņemšanos izmaksāt pensiju [..].”

- 10 Atbilstoši 1994. gada 30. marta Likuma 68. panta 5. punkta otrajai un piektajai daļai:

“Beļģijas maksājumu aģentūras, kas pēc 1996. gada 31. decembra veic piemaksas kapitāla formā, kuras pārsniedz EUR 2478,94, veicot šo izmaksu, pēc savas ierosmes veic ieturējumu 2 % apmērā no šī kapitāla bruto summas.

[..]

Ja pirmajā likumā paredzētās pensijas galīgajā maksājumā, kurš seko kapitāla izmaksai, veicamā ieturējuma apmērs atbilstoši 2. punktam izrādās mazāks par kapitālam piemērotā ieturējuma procentuālo apmēru, [VPB] atmaksā saņēmējam summu, kas atbilst starpībai starp ieturējumu no kapitāla un summu, kas iegūta, reizinot šo kapitālu ar atbilstoši 2. punktam veicamā ieturējuma procentuālo apmēru. Ja atmaksā notiek vairāk nekā sešus mēnešus pēc pirmā likumā paredzētās pensijas galīgās summas maksājuma, [VPB] ir pienākums saņēmējam izmaksāt nokavējuma procentus par atmaksājamo summu. Šos nokavējuma procentus, kuru likme ir 4,75 % gadā, sāk skaitīt pirmajā dienā pēc šī sešu mēnešu termiņa beigām. Karalis var šo nokavējuma procentu likmi pielāgot.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 11 *W. Hoogstad*, Nīderlandes pilsonis, laika posmā no 1996. gada 1. novembra līdz 2004. gada 31. decembrim strādāja pie darba devēja Beļģijā, kurš viņa labā veica iemaksas divās papildpensiju shēmās. Pēc profesionālās karjeras noslēgšanas *W. Hoogstad* 2007. gadā pārcēlās uz Īriju kopā ar savu dzīvesbiedri, kas ir šīs dalībvalsts pilsonē.

- 12 Kad 2008. gada februārī *W. Hoogstad* sasniedza 60 gadu vecumu, viņam tika izmaksāti abi papildpensiju kapitāli.
- 13 Beļģijā šiem abiem kapitāliem piemēroja ieturējumus. Pirmais ieturējums 3,55 % apmērā tika veikts saskaņā ar 1994. gada 14. jūlija saskaņotā likuma 191. panta pirmās daļas 7. punktu, to ieskaitot *Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering* (Valsts veselības un invaliditātes apdrošināšanas iestāde) budžetā, kurai šīs summas ir jāsadala veselības apdrošināšanas shēmas pabalstus izmaksājošo iestāžu starpā. Otrs ieturējums 2 % apmērā tika ieskaitīts VPB budžetā, kā tas paredzēts 1994. gada 30. marta Likuma 68. pantā, lai nodrošinātu solidaritāti dažādu pensionēto personu kategoriju starpā (solidaritātes maksājums) un pēc tam īstenotu selektīvus pielāgojumus attiecībā uz viszemākajām pensijām.
- 14 Ar 2009. gada 31. decembrī iesniegto dokumentu par lietas ierosināšanu *W. Hoogstad* lūdza atmaksāt šādi ieturētās summas, norādot, ka viņam minēto kapitālu izmaksas brīdī nebija piemērojami Beļģijas sociālā nodrošinājuma tiesību akti.
- 15 Ar *arbeidsrechtbank Brussel* (Briseles Darba lietu tiesa, Beļģija) 2011. gada 28. oktobra spriedumu Valsts veselības un invaliditātes apdrošināšanas iestādei un VPB tika piespriests ieturētās summas atmaksāt. Pēc tam, kad *arbeidshof Brussel* (Briseles Darba lietu apelācijas tiesa, Beļģija) noraidīja VPB iesniegto apelācijas sūdzību, tas iesniedza kasācijas sūdzību.
- 16 VPB norāda, ka *W. Hoogstad* papildpensijas kapitālu izmaksa tika veikta saskaņā ar shēmām, kuras nav uzskatāmas par "tiesību aktiem" Regulas Nr. 1408/71 1. panta j) punkta pirmās daļas izpratnē, un ka šie kapitāli tādēļ neietilpst šīs regulas materiālajā piemērošanas jomā. Līdz ar to ieturējumi no papildpensijām neesot pretrunā šīs regulas 13. panta 1. punktam.
- 17 Šādos apstākļos *Hof van Cassatie* (Kasācijas tiesa, Beļģija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tam ir pretrunā tādu iemaksu kā 1994. gada 14. jūlija Saskaņotā likuma 191. panta pirmās daļas 7. punktā paredzētais ieturējums un atbilstoši 1994. gada 30. marta Likuma par sociālajiem nosacījumiem 68. pantam maksājamās solidaritātes iemaksas iekasēšana no Beļģijas papildu pensiju apdrošināšanas shēmu veiktiem maksājumiem, kuras nav tiesību akti šīs regulas 1. panta j) punkta pirmās daļas nozīmē, ciktāl minētie pensijas maksājumi ir jāizmaksā Beļģijā nedzīvojošai personai, kurai atbilstoši šīs pašas regulas 13. panta 2. punkta f) apakšpunktam ir piemērojama tās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma jomas tiesību akti, kurā tā dzīvo?"

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

- 18 Beļģijas valdība vispirms norāda, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pieņemams, jo iesniedzējtiesa ir balstījusies uz kļūdainu pieņēmumu, ka ieturējumi no Beļģijas papildpensiju shēmu maksājumiem ir galīgi un nav atmaksājami. Tā kā sākotnēji ieturētās summas ir tikušas pilnība atmaksātas, lūgtajai interpretācijai vairs neesot nekādas lietderības pamatlietas strīda atrisināšanai.
- 19 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai valsts tiesa, kas izskata strīdu un uzņemas atbildību par tālāko tiesas nolēmumu, var, izvērtējot katras konkrētās lietas apstākļus, noteikt gan prejudiciāla nolēmuma nepieciešamību sprieduma pieņemšanas vajadzībām, gan Tiesai uzdoto jautājumu nozīmību. Tādēļ, ja

uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir jālemj (it īpaši skat. spriedumus, 2000. gada 15. jūnijs, *Sehrer*, C-302/98, EU:C:2000:322, 20. punkts, kā arī 2012. gada 25. oktobris, *Folien Fischer* un *Fofitec*, C-133/11, EU:C:2012:664, 25. punkts).

- 20 Atteikties lemt par valsts tiesas uzdoto prejudiciālo jautājumu var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka Savienības tiesību interpretācijai, ko lūgusi valsts tiesa, nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesību apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (it īpaši skat. spriedumus, 2010. gada 22. jūnijs, *Melki* un *Abdeli*, C-188/10 un C-189/10, EU:C:2010:363, 27. punkts, kā arī 2012. gada 28. februāris, *Inter-Environnement Wallonie* un *Terre wallonne*, C-41/11, EU:C:2012:103, 35. punkts).
- 21 Konkrētajā gadījumā tas tā nav, jo iesniedzējtiesa ir skaidri norādījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzdeva prejudiciālo jautājumu, un atbilde uz to tai ir vajadzīga, lai izspriestu tajā iztiesājamo lietu.
- 22 Tādējādi lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir uzskatāms par pieņemamu.

Par lietas būtību

- 23 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, atbilstoši kuram ir jāveic sociālo maksājumu ieturējums no izmaksājamām papildpensijām, kaut arī šis papildpensijas saņēmējs nedzīvo šajā dalībvalstī un saskaņā ar šīs regulas 13. panta 2. punkta f) apakšpunktu viņam ir piemērojami tās dalībvalsts tiesību akti sociālā nodrošinājuma jomā, kurā tas dzīvo.
- 24 Lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 1. panta j) punkta pirmo daļu termins “tiesību akti” attiecībā uz katru dalībvalsti nozīmē likumus un citus normatīvos aktus, kā arī visus pārējos pastāvošas vai turpmākas ieviešanas pasākumus, kas attiecas uz tām sociālā nodrošinājuma jomām un sistēmām, ko aptver 4. panta 1. un 2. punkts.
- 25 Katrā ziņā un saskaņā ar minētā 1. panta j) punkta otro daļu terminā “tiesību akti” neietilpst esošas vai turpmākās darba devēju un darba ņēmēju vienošanās neatkarīgi no tā, vai par tām ir vai nav lēmušas kompetentās iestādes, padarot tās obligātas vai paplašinot to apjomu.
- 26 Lai gan no paša prejudiciālā jautājuma formulējuma izriet, ka no pamatlietā aplūkojamajām papildpensiju shēmām *W. Hoogstad* izmaksātās summas “nav tiesību akti Regulas Nr. 1408/71 1. panta j) punkta pirmās daļas izpratnē”, tomēr no šīm papildpensiju shēmām veiktie ieturējumi ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā.
- 27 Tiesa ir nospriedusi, ka jēdzienam “tiesību akti” ir raksturīgs plašs saturs, kas ietver jebkādas leģislatīvus, normatīvus un administratīvus pasākumus, ko pieņēmušas dalībvalstis un ar to ir jāsaprot visi šajā jomā piemērojamie valsts pasākumi (spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, 32. punkts).
- 28 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka izšķirošais elements, lai varētu piemērot Regulu Nr. 1408/71, ir tas, ka starp attiecīgo normu un likumiem, kas regulē sociālā nodrošinājuma jomas, kuras minētas Regulas Nr. 1408/71 4. pantā, ir jābūt tiešai un pietiekami atbilstošai saiknei (spriedumi, 1995. gada 18. maijs, *Rheinhold & Mahla*, C-327/92, EU:C:1995:144, 23. punkts; 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francija, C-34/98, EU:C:2000:84, 35. punkts; 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francija, C-169/98, EU:C:2000:85, 33. punkts, kā arī 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, 23. punkts).

- 29 Tādējādi apstākļi, ka ieturējums valsts tiesību aktos tiek kvalificēts kā “nodoklis”, neizslēdz, ka, ņemot vērā Regulu Nr. 1408/71, šis pats ieturējums var tikt uzskatīts par ietilpstošu šīs regulas piemērošanas jomā (spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka iemaksas, kas neskar darba ņēmēju ienākumus no darba vai tiem pielīdzināmus ienākumus, bet kas tiek iekasētas no ienākumiem no īpašuma, ietilpst minētās regulas tvērumā, ciktāl ir konstatēts, ka ieņēmumi no šīm iemaksām tiek tieši un konkrēti piešķirti noteiktu sociālā nodrošinājuma jomu finansēšanai attiecīgajā dalībvalstī (spriedums, 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, 28. punkts).
- 31 Tas pats secinājums ir attiecināms uz tādiem ieturējumiem kā pamatlīdētā, kuri attiecas uz papildpensiju shēmām, jo ieņēmumi no šiem ieturējumiem tiek tieši un konkrēti piešķirti noteiktu sociālā nodrošinājuma jomu finansēšanai attiecīgajā dalībvalstī.
- 32 Šādu interpretāciju turklāt apstiprina Regulas Nr. 1408/71 mērķis, kā arī principi, uz kuriem tā ir balstīta.
- 33 Faktiski, lai nodrošinātu darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Eiropas Savienībā, ievērojot vienlīdzīgas attieksmes pret šīm personām principu saskaņā ar dažādiem valsts tiesību aktiem, ar Regulu Nr. 1408/71 ir ieviesta koordinēšanas sistēma, kurā konkrēti tās II sadaļā ir reglamentēts, kā ir jānosaka, kādas valsts vai kādu valstu tiesību akti ir piemērojami darba ņēmējiem vai pašnodarbinātām personām, kas dažādos apstākļos izmanto savas tiesības brīvi pārvietoties (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 3. aprīlis, *Derouin*, C-103/06, EU:C:2008:185, 20. punkts; 2011. gada 3. marts, *Tomaszewska*, C-440/09, EU:C:2011:114, 25. un 28. punkts, kā arī 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, 34. punkts).
- 34 Šīs kolīziju normu sistēmas pilnīgais raksturs liedz valsts likumdevējiem tiesības pēc sava prāta noteikt valsts tiesību aktu piemērošanas apjomu un nosacījumus attiecībā uz personām, kuras tiem pakļautas, un teritoriju, kurā šo valsts tiesību aktu normas ir piemērojamas un uz kuru tās ir attiecināmas (spriedumi, 1986. gada 10. jūlijs, *Luijten*, 60/85, EU:C:1986:307, 14. punkts; 2014. gada 5. novembris, *Somova*, C-103/13, EU:C:2014:2334, 54. punkts, kā arī 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, 35. punkts).
- 35 Šajā ziņā Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punktā ir noteikts, ka personas, uz kurām ir attiecināma šī regula, ir pakļautas tikai vienas dalībvalsts tiesību aktiem, kas tātad, ievērojot tās 14.c un 14.f pantu, izslēdz jebkādu vienlaicīgas vairāku valstu tiesību normu piemērošanas iespēju attiecībā uz vienu un to pašu laikposmu (šajā ziņā skat. spriedumus, 1977. gada 5. maijs, *Perenboom*, 102/76, EU:C:1977:71, 11. punkts, un 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, 36. punkts).
- 36 Šī principa, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, mērķis ir izvairīties no sarežģījumiem, kas var rasties, vienlaicīgi piemērojot vairāku valstu tiesību aktus, un novērst nevienlīdzīgu attieksmi, kas attiecībā pret personām, kuras pārvietošanas Savienībā, ir piemērojamo tiesību aktu daļējas vai pilnīgas pārklāšanās rezultāts (šajā ziņā skat. spriedumus, 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francijs, C-34/98, EU:C:2000:84, 46. punkts; 2000. gada 15. februāris, Komisija/Francijs, C-169/98, EU:C:2000:85, 43. punkts, un 2015. gada 26. februāris, *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, 37. punkts).
- 37 Princips, saskaņā ar kuru ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, tomēr regulē tikai tādas situācijas, uz kurām ir atsauce Regulas Nr. 1408/71 13. panta 2. punktā un 14.–17. pantā, ciktāl tajos ir noteiktas dažādos gadījumos piemērojamās kolīziju normas.

- 38 Tomēr kopš ar Padomes 1991. gada 25. jūnija Regulu (EEK) Nr. 2195/91 (OV 1991, L 206, 2. lpp.), ar ko grozīja Regulu Nr. 1408/71, tajā tika iekļauts 13. panta 2. punkta f) apakšpunkts, princips, saskaņā ar kuru ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, ir piemērojams arī darba ņēmējiem, kuri profesionālo karjeru ir noslēguši.
- 39 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 13. panta 2. punkta f) apakšpunktu *W. Hoogstad* kā Īrijā dzīvojošam pensionāram ir piemērojami šīs dalībvalsts sociālā nodrošinājuma jomas tiesību akti un tādējādi cita dalībvalsts viņam tostarp attiecībā uz ieturējumiem no papildpensijas nevar piemērot tiesību normas, kurās paredzētas iemaksas, kurām ir tieša un pietiekami atbilstoši saikne ar Regulas Nr. 1408/71 4. pantā uzskaitītās sociālā nodrošinājuma jomas reglamentējošiem tiesību aktiem.
- 40 Šo konstatējumu neatspēko Regulas Nr. 1408/71 33. panta normas, atbilstoši kurām dalībvalsts no pensijas saņēmēja var iekasēt iemaksas slimības gadījumu apdrošināšanai, ja attiecīgo pabalstu izmaksa ir tās kompetencē.
- 41 Regulas Nr. 1408/71 33. pants ir jālasa kopsakarā ar šīs regulas III sadaļas 1. nodaļas 5. sadaļas, kas piemērojama pensiju saņēmēju un to ģimenes locekļu tiesībām, 27., 28. un 28.a pantu, kuros ir noteiktas situācijas, kad pensionārs saņem pensiju, kas maksājama saskaņā ar vienas vai vairāku dalībvalstu tiesību aktiem, gan arī situācijas, kurās pensionārs pensiju saņem atbilstoši vienas dalībvalsts tiesību aktiem, taču tam nav tiesību saņemt pabalstus tajā dalībvalstī, kurā viņš dzīvo (šajā ziņā skat. spriedumu, 2000. gada 15. jūnijs, *Sehrer*, C-302/98, EU:C:2000:322, 26. punkts).
- 42 Līdz ar to no tā, ka pastāv materiāltiesiskas normas par pensiju saņēmēju tiesībām, kuras jebkādā ziņā nav piemērojamas vecuma pensijām vai papildpensijām, kas tiek izmaksātas, pamatojoties uz darba devēju un darba ņēmēju vienošanos (šajā ziņā skat. spriedumu, 1992. gada 16. janvāris, Komisija/Francija, C-57/90, EU:C:1992:10, 20. punkts), nevar secināt, ka sociālo iemaksu ieturšana no šādām papildpensijām ir saderīga ar Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punktā ietverto principu par vienas dalībvalsts tiesību aktu piemērošanu.
- 43 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punktam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, atbilstoši kuram no papildpensijām ir jāietur iemaksas, kurām ir tieša un pietiekami atbilstoši saikne ar minētās regulas 4. pantā uzskaitītās sociālā nodrošinājuma jomas reglamentējošiem tiesību aktiem, gadījumā, kad šīs papildpensijas saņēmējs nedzīvo šajā dalībvalstī un viņam atbilstoši šīs pašas regulas 13. panta 2. punkta f) apakšpunktam ir piemērojami tās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma jomas tiesību akti, kurā viņš dzīvo.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 44 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospriež:

Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97, kura grozīta ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1606/98, 13. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, atbilstoši kuram ir jāietur tādas iemaksas no maksājumiem atbilstoši papildpensiju shēmām, kurām ir tieša un pietiekami atbilstoši saikne ar minētās grozītās Regulas

Nr. 1408/71 4. pantā uzskaitītās sociālā nodrošinājuma jomas reglamentējošiem tiesību aktiem, gadījumā, kad šis papildpensijas saņēmējs nedzīvo šajā dalībvalstī un viņam atbilstoši šīs pašas grozītās regulas 13. panta 2. punkta f) apakšpunktam ir piemērojami tās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma jomas tiesību akti, kurā viņš dzīvo.

[Paraksti]